

SÆC.
IX.
ANNO
869.

Romanorum leges ad purgandum animum adhibuerunt, animæ autem cruciatus & in eam conspirationes nefando quidem, nisi nunc primum apud aliquos intelleximus usurpatis. Sed nos in præsentis eas experimur; satis enim patet quod hoc intendat librorum ablatio &c. Inde concludimus hunc tractatum non esse compositum nisi post ann. 870. Tractatum de voluntatibus Gnomis nimia cum subtilitate Græcorum more scriptum reperient lectores, nisi sint ipsi subtiliores. Hoc observavit *Stewartius* in Dissertatiuncula hic apposita.

X.
Græca
communi-
cata a D.
Caperon-
niet.

X. Græca deerant, & nobis aderat una versio *Turriani*, qui sæpius erraverat, ut videbitur in notis viri docti: Illa mihi humanissime ministravit Doctor & Professor Regius Lutetiæ Parisiorum D. *Caperonnier*. Is, cum ab annis triginta & quod excurrit Linguæ Græcæ studio præsertim adhæserit, Codices MS. Bibliothecæ Regiæ, Colbertinæ & cæterarum quæ frequentissimæ Parisiis occurrunt, summa cum diligentia pervolvit, Græca quæ desiderabantur transmisit, lacunas replevit, variantes lectiones, emendationes & notas adjecit; Sic & utilitatem & decus horum tractatum illi debeo; sed & hac ratione optime meretur de Republica Litteraria. Ipse est qui novam operum *Photii* editionem meditatur, eique invigilat, versionem integram adornat & delitescentes in Bibliothecis diversis novos hujus Patriarchæ Tractatus eruit; & revera in Cod. MS. Bibl. Cæsareæ n. LXIV. servatur ille: *περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῆ ἀγίας πνεύματος λόγος σύντομος, κεφαλαιώδης συγγραφὴς καὶ ἀποσαλεῖς παρὰ τῆ ἀγιωτάτῃ πατριάρχῃ Φωτίῃ: De processione Spiritus sancti à solo patre disputatio compendiarie capitulatim conscripta & ad quendam (addit Lambec. ex latinis) missa a sanctis. Patriarcha Constant. Photio.* Principium est: *Τίς ὄλωσ ἀνάσχοιτο τῶν ἐν Χριστιανοῖς θελούντων ἐπὶ τῆς ἀγίας τριάδος δύο εἰσάγειν αἷτια υἱὸς μὲν καὶ πνεύματος τὸν πατέρα, τῆ πνεύματος δὲ πάλιν υἱόν. Quis ferat aliquem ex Christianis volentibus duo inducere in Trinitate principia, Filii & Spiritus sancti patrem, & iterum filium Spiritus sancti.*

p. 117.

ibi.

Habentur in eodem Codice excerpta Photii contra Ecclesiam antiquæ Romæ, quibus falso annititur demonstrare Spiritum procedere a solo Patre, non autem a filio: *ἐκ τῶν Φωτίῃ κατὰ τῶν τῆς παλαιῆς Ῥωμῆς ἐκκλησιῶν &c.*

In eadem Bibliotheca habetur Codex MS. n. 117. quem latine sic descripsit Lambecius: *Photii Patriarchæ Constantinopolitani liber schismaticus de Episcopis & Metropolitanis aliisque questionibus contra Romanos sive Latinos.* Fuit olim idem Codex in Bibliotheca Naudæana; sed miror quam bona fide agant Theologo-Critici; fides adhiberetur facillime verbis Lambecii, si græca nobis non propinasset; sed ipsum titulum nimis libere redditum, ne plura dicam, referre cogimur: hæc leguntur apud Lambecium Græca à latina interpretatione sua plane diversa:

Φωτίῃ τῆ ἀγιωτάτῃ καὶ οἰκουμενικῇ πατριάρχῃ συναγωγῆς καὶ ἀποδείξεις ἀκριβεῖς συγλεγμέναι ἐκ τε συνοδικῶν καὶ ἱσορικῶν γραφῶν περὶ ἐπισκόπων καὶ μετροπολιτῶν καὶ ἑτέρων ἀναγκαίων ζητημάτων ἐρώτησις ἐν ποίοις φαίνονται πεπραχότες οἱ Ῥωμαῖοι παραλόγως. Ut de verbo ad verbum reddatur hic titulus sic haberi debet: „ Sanctissimi „ & Oecumenici Patriarchæ Photii Collectiones & Demonstrationes accurate „ collectæ ex Synodicis Historicisque Scriptis, in quibus agitur quæstio de „ Episcopis & Metropolitanis cæterisque necessariis quæstionibus, in quibus de „ monstratur Romanos male egisse de titulorum discrimine. Judicet Lector!

PHO-

S. A. C. IX.

ANNO 869.

* α. ο. κ. α. ι.

Αλλὰ γὰρ, * τῶν λογισμῶν ὅπως ἐκ τῶν Διαστροφῶν, εἶδε τὴν αὐτὴν καὶ σάρκα μητέρα, τὴν παναγίαν παρθέ- νον, τὴν κυρίως καὶ ἀληθῶς τὸν Θεὸν Λό- γον σεσαρκωμένον τεκῆσαν, εἶδε ταύτην καλεῖν Θεοτόκον ἠθέλητο ἀλλ' ὡσπερ τὸν υἱὸν ἀπεστέρη τὸ Θεότητος, ἕτως ἡλ- λωτρίως καὶ τὴν ἡμνησαμένην τὸ Θεοτόκος κλήσεως.

β.

Διὸ τῶν, ἀξίως τὸ τηλικαύτης ἀ- πονοίας ἐ τὸ βλασφημία γλώσσης, τὸ μακαρίων πατρῶν ὁ σύλλογος πάσης τῆ ἱερωσύνης ἐγύμνασε, καὶ σὺν τῷ οἰκίῳ καὶ βδελυρωτάτῳ φρονήματι τῷ αἰωνίῳ παρέπεμψαν ἀναθέματι. τὸν Ἰ. Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἐν μιᾷ ἐ τῇ αὐτῇ ὑποστάσει πατρὸς ὑπαδότητος ἐ ὁμοπρε- πῶς προσκυνῶνται ἐ κηρύττεινται δογ- ματίσαντες, ἀκολούθως ἐ τὴν παράχ- ρετον αὐτῆ ἐ ἀειπαρθένον μητέρα κυ- ρίως ἐ ἀληθῶς καλεῖσθαι καὶ ἀνευφη- μῶνται Θεοτόκον ὡς ἀδεδώκασιν. οἷς γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ ἡμνηθῆναι καταδεχόμενον, τέτοκεν, Θεοτόκος ἐν- δίκως δοξολογεῖσθαι καὶ ὀνομάζεσθαι ἐξω- σίαται. Ἀλλ' ἐπὶ τούτοις μὲν καὶ αὐτὴ τὸ τέλος ἐρχεται, ἥνικα τὸν νέον Θεοδό- σιον ἢ Ῥωμαϊκῆ πολιτεία γαλλοῖς ἐώ- ρα ὀφθαλμοῖς τὸ πατρῶν ἐ βασιλείον δεχθῆναι ἐκ τεργονίας Διανύοντα.

γ.

Ἡ ἡ γὰρ ἐ οἰκουμενικῆ τετάρτη συν- ὀδῳ, τὸν ἐν βασιλεύσειν Ὀσείβιατον Μαρκιανὸν συμπρόντα καὶ συμπρόντα ἔχουσα, τὸ ἀληθινῶν μὲν δογμάτων (α) ἀκροατήρων ἀνίερα τὸ Χαλκηδόνια, πόλιν Βιθυνίας ἦσαν ἐπίσημον. ἐν τριάκοντα ἢ ἐ ἑξακοσίους τὸν δευτὸν ἐξετείνετο. ἡς λογαδῆς ἐχρημάτιζον Ἀνατόλιος τε ὁ τῆς βασιλείας πόλεως τῶν ἱεροδικῶν (ο)

* Leg. ἡ- αὐτοῦ

θεομῶν ἐ γυμνασίου ἐ δὴ Παλα- στίνο τε ἐ Λεκάσιον, ἐπισκοπικῶν Δια- πρέποντες ἀξιώματι, σὺν Βονιφάτιῳ πρεσβυτέρῳ, τὸν τόπον ἐπέχοντες Λέον- τῳ τῷ ἁγιοτάτῳ παπᾷ Ῥώμης. ἔκλε- ος μέγα, ἐ πολὺς ὁ ὡσπερ τῆς εὐσεβείας ζῆλος. μεθ' ὧν Μαξιμῶς τε ὁ Ἀντιο- χείας, ἐ ὁ Ἱεροσολύμων Ἰσθενάλιος. Οἱτινες εὐτυχῆ τε τὸν δυστυχῆ ἐ τὸν προ- σαιτιστῶν αὐτῶ τὸν ἀλαζόνα Διόσκορον δυοσεβημάτων εἰς πράξεις ἀπήτησαν. καὶ γὰρ καὶ ἔτσι, τὸ ἐκ Διαμέτρης Νεσορίῳ πλάνῳ οἰκειασάμενοι, εἰς τὸ ὁμοίαν ἐ- κείνῳ ἐπέπεσον ἀθλιότητα. Τὸν γὰρ ἐνα κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἐκ Θεότη- τος καὶ ἀνθρωπότητος γινωσκόμενον, ἐ ἐν ταύταις τῷ δυοῖ προσκυνῶντων φύ- σισιν, εἰς μίαν φύσιν τολμηρῶς ἐ ἀφρό-

gando. Sed & ulterius, quasi ratio ipsi pe- nitus fuisset expectorata a perversis hisce opinionibus suis, pati noluit matrem ejus secundum carnem, sanctissimam nempe Virginem; quæ veraciter quidem at pecu- liari suo modo Deum verbum incarnatum pepererat, Deiparam nominari: Sed uti Fi- lium privarat Deitate, ita parentem ejus a titulo Deiparæ alienam fecit.

S. A. C. IX.

ANNO 869.

* α. ο. κ. α. ι.

Quocirca hunc, prout meritus fuerat per hanc suam insaniam & linguam blasphemam, facer hic beatorum Patrum confessus omni sacerdotio denudavit; &, una cum ipsius propria & detestanda sententia, sempiterno subjecit anathemati. Dominum vero nostrum Jesum Christum, in una & eadem Hypostasi, more veteri & a Patrum traditione accepto, prædicandum & adorandum decrevere: Nec non, prout consequens erat, immaculatam & semper virginem ejus matrem proprie & vere nominandam & prædicandam Deipa- ram prodidere. Eo enim ipso quod Deum verbum, in carne dignatum nasci, peperit, Deiparam nec injuria & dici & coli & par & sanctum est. Atque hisce ita determinatis finem suscepit & ista Synodus, quo tempo- re Theodosium juniorem Romana Respu- blica oculis serenis intuebatur, regnum a patre acceptum suo, tertio jam ordine gene- ris, gubernantem.

Synodus Quinta.

Sancta & Oecumenica quarta Synodus religiosissimum Principem Marcianum præ- sentem vidit & conspirantem, quæ veritatis dogmatum auditorium Chalcedonem Bi- thyniæ urbem celebrem consecravit. Ad sexcentos & triginta numerus pertingebat convenarum. Quorum præcipui diceban- tur Anatolius, qui in sacerdotale Regiæ ur- bis folium fuerat inunctus: Paschasius quo- que & Lucentius Episcopali dignitate ful- gentes, una cum presbytero Bonifacio, locum Leonis sanctissimi Papæ Romani obtinebant, cujus Leonis ingens gloria & multus pro pietate zelus. Aderant præter- ea Maximus Antiochiæ, & Juvenalius Hierosolymorum. Isti Eutychen infelicem & insolentissimum illum ipsius protectorem Dioscorum rationes reddere de impietate coegerunt. E diametro isti contrarium Ne- storio errorem sibi appropriaverant; unde in parem cum illo impietatem proruerant. Unicum enim Dominum nostrum Jesum Christum a Divina natura agnitum & hu- mana, atque in utraque natura adoratum; summam per audaciam & stultitiam in unam naturam commiscentes, confude- runt:

(α) Ἀκροατήριον.] Ita prius vocavit, ob eandem causam, Constantinopolin φροντηρίαν, propter σο- ci celebritatem, à viris eruditione celebribus celebratam.
(ο) Θεομῶν ἡγεμονίας.] Annotarat doctissimus D. Lindfeli, ὁ μακαρίτης, legendum sibi videri ἡγεμονίας, appositè quidem, & magis ex usu Linguae. Sed Photius solet interdum καίτοι μὲν & καίτοι φωνῆ. quocirca codicis scripturam admitto, ut sit ἡγεμονίας, ἡγεμονίας. Ad finem sectionis fortè legendum & distinguendum, σαφῶς τε καὶ ἀπαιτητικῶς λέγει, &c.

SÆC.
IX.
ANNO
869.

runt. Nec miseri ut erant intelligebant, quod per hanc irritam rationem illum alienigenam, a Paterna substantia diversum, nec non differenti ab hominibus natura constantem, definirent. Nam si unica tantummodo sit natura Christi, vel Divina prorsus ea fuerit, vel humana. Quod si mere Divina sit, ubi tunc humana? quod si tantum humana, fieri non potest quin negetur Divina. Quod si quid diversum ab utraque natura fuerit (nam hoc in hac causa unicum iis relinquitur, & eo videntur propendere) quomodo non erit apud ipsos Christus alterius cujusdam & diversæ naturæ cum a suo Patre tum a nobis? quo quid magis impium aut delirum magis fingi potest? asserere nimirum Verbum Dei, Deum, hominem factum in eum finem, ut cum Divinitas destrueretur propria, etiam assumpta humanitas in nihilum redigeretur. Hoc enim ita plane consequetur, si quis tueri ausus fuerit Christum non alterius istarum, sed præter istas alius naturæ participasse.

Quocirca dignum sua impietate supplicium subiere, qui dogmatum istorum, per quæ Christo bellum indicitur, autores fuerant, sacerdotio nempe dejecti, & per omnes ecclesias anathemati subjecti, cum quibus & ipsa hæresis expellebatur. Recta autem & orthodoxa sententia, nullis vulneribus confossa, majorem in modum testimoniis & è Scriptura & è Patribus deductis confirmatur, præconiis celeberrima clarescebat. Unum enim Christum, id est, unicam ejus hypostasim, naturam vero duplicem, Divinam nempe & humanam, inconfusim & indivisim consideratam, per beatissimos hosce sacerdotes & theologos, in mundum universum & mundi extremos terminos, confessione & prædicatione agnoscendam, clarè, perspicuè & sine hæsitacione propagabant. Hinc quoque liquet, quod cum claudis gressus confirmarentur, & cæcis cæcitas in efflorescentiam oculorum succresceret, cum mortui ab inferni portis retraherentur, & in vitam de novo transmitterentur, nec non cum & aliæ divinæ virtutes, quæ non est facile enumerare, perpetrarentur, & in conspectu omnium propalarentur, Divinæ naturæ dignitas & eminentia evidenter demonstrabatur. Rursus per id, quod defatigationem, laborem, sitim, famem sustinuerit & paupertatem, atque his similia & congenita, proprietates humanæ substantiæ manifestabatur. Quædam istorum ut Deo dignum erat, alia pro conditionis humanæ modo, idem & unus Christus, verus Deus noster, cum operaretur & perficeret, certè unam & unitate consistentem hypostasim suam, duas autem & diversas naturas in unione illa inconfusa, perspicuè clara nec ullo pacto contradicenda ratione tum exhibuit tum confirmavit. Atque hæcenus de quarta Synodo.

νας ἀνεκίρτων ἔ συνέχον. ἐξ ὧν, τῆς Σ.Ε.Σ. τε πατρικῆς ἰσίας ἑτερόφυλον, ἔ τοῖς ΙΧ. ἀνθρώποις ἑτερόφυλον, ἔ τοῖς ἀνθρώποις ΑΝΝΟ ἑτεροφυλᾶ, ἔ συνίεσαν οἱ δέιλαιοι συμ- 869. περιμένοιτες. Εἰ γὰρ μία ἡ ἔ Χριστῆ φύσις, ἡ θεῖα πάντας ἡ ἀνθρωπίνη ἐσαι. ἀλλ' εἰ μὴ μόνῃ θεῖα, πᾶς τὸ ἀνθρώπινον; εἰ ἡ ἀνθρωπίνη*, πᾶς ἐκ ἑξαρονί* ἡ. μία. ἡ θεότητῃ; εἰ δ' ἑτέρον τι ἔταυτα (τῆτο γὰρ ὑπολείπεται, ἡ πρὸς τῆτο μᾶλλον αὐτῶν ἐν τῷ φρόνημα) πᾶς ἐκ ἑτεροφυλῆς αὐτοῖς ὁ Χριστὸς καὶ ἔ Πατρός ἔ ἡμῶν ἀναπλασθήσεται; ἔ τί ἂν δυσσεβέστερον ἡ ἀφρονέστερον; ἀνθρώπων ἡμέοται φάσκειν τὸν ἔ Θεὸν λόγον καὶ Θεὸν, ἐπὶ τε φθορᾶ τῆς ἰδίας θεότητος, καὶ ἐπὶ ἀναίρεσει τῆς προσληφθείσης ἀνθρώποτητῃ; τῆτο γὰρ ἐπεταί πᾶν τῶς τοῖς μηδετέρας φύσεως, ἀλλ' ἑτέρας ἑταυτα, τὸν Χριστὸν εἰπεῖν ἐκτολμῆσαι.

Διὸ καὶ ἡ τοσαύτης δυσσεβείας οἱ ἔ χριστομάχων τῆτων δογματῶν εἰσηγήσῃ, ἔξῃαν ἔ δίκην δεικνύοντες, ἀφρηθήσαν τε ἡ ἱερωσύνης, καὶ ὑπὸ πάσης ἡ ἐκκλησίας γεγονᾶσιν ἀνάθεμά. συναπέλαθείσης αὐτοῖς ἡ ἡ χριστομάχῃ αἰρέσεως. τὸ ἡ ὀρθὸν ἡ ἀποστόλων ἡ ὀρθοδοξίας φρόνημα ἐτι μᾶλλον ταῖς γραφικαῖς τε ἡ πατερκαῖς μαρτυραῖς ἀνεκνήρυχθη ἡ διέλαμψεν. Ἐνα τὸν Χριστὸν, ἡται μίαν αὐτῆ ἡ ὑπόστασιν, καὶ δύο τὰς φύσεις, θεότητά τε ἡ ἀνθρωπότητα, ἀσυγχύτως ἡ ἀδιαίρετως ἐνθεωρημάτας, ἡ τρισμακαρίτων δεχιερέων πειφανῶς θεολογησάντων, ἡ ἑταυτα δεικνύοντες ἀδιστακτως ὁμολογεῖν ἡ κηρύσσειν εἰς πάντα ἡ οἰκουμενῆς τὰ πέραςτα. Δῆλον ἡ κἀντεῦθεν, ἡς δι' ὧν μὴ χαλοῖς αἱ βάσεις ὠρθῆντο, ἡ τυφλοῖς τὸ πάθος εἰς ὀμμάτων βλάβην ὑπεφύετο, νεκροῖ τε ἡ πυλῶν ἀνεπαῶντο ἡ ἄδα, ἡ πρὸς τὸ ζῶν μετετάττοντο, αἱ τε ἄλλαι θεοσήμειαι, ἡς ἔ ράδιον ἀρθεῖν, ἐπετελέωντο ἡ ἐπαδείκνυντο, τῆς θεῖας φύσεως ἐναργῶς παρεδήλετο τὸ ἀξίωμα. δι' ὧν ἡ κόπας ἡ πόνους, ἡ δίψαν ἡ πείναν, ἡ πένιαν, ἡ τὰ τῆτοις ὑφίστατο συζῆν ἡ παρᾶπλήσια, ἡ ἀνθρωπίνης ἰσίας ἐταυτο τὸ ἰδίωμα. ὧν τὰ μὴ θεοπροπῶς, τὰ ἡ ἀνθρωποπροπῶς, ὁ αὐτὸς Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς θεὸς ἡμῶν ἐπιτελέσας καὶ διαπραξάμενος, μίαν μὴ αὐτῆ καὶ ἡσῃαίαν ἡ ὑπόστασιν, δύο ἡ καὶ διαφερέσας τὰς φύσεις, ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει, σαφῶς τε καὶ ἀναντιρρήτῳ λόγῳ παρέσησε ἡ ἐπίσῃσατο. Ἀλλ' ἐν τῆτοις ἡ τὰ τῆς τετάρτης συνόδου.

SÆC. IX. ANNO 869. am & blasphemam sententiam omni modo præferunt, anathemate æterno condemnantur. Duas porro voluntates, duas operationes in uno Christo Deo nostro, dum sanctus divinorum Patrum coetus statuit, ubivis terrarum positis Ecclesiis orthodoxam confessionem & prædicationem duarum cum voluntatum tum operationum tradidere. Erat autem eo tempore Constantinus Heraclii proles cum regia majorum forte constitutus: qui & suam alias operam Synodo contulit, & orthodoxam Ecclesiæ sententiam tuebatur. Atque ita sexta Synodus fuit.

Septima Synodus.

Sancta universalis septima Synodus Metropolitani Bithyniæ Nicæam, olim illud tribunal sanorum dogmatum, & nunc demum pietati judicandæ destinavit. Implebatur porro Synodus numero ter centum sexaginta septem virorum, quorum primi fuerant ductores, & sacrosanctæ ac numerosæ phalangis principes, Tarasius, inter Dei sacerdotes illustris, divinus planè & optimus omnimodo vir, dignus certè (si quis alius) qui Regiæ urbis clavum gubernaret: Petrus deinceps Archipresbyter sanctæ Romanæ Ecclesiæ piissimus: & Petrus quoque alter aderat ipse quoque Presbyter, qui Monasterii, quod ibi est, sancti Sabbæ Præfectus vel Archimandrita fuit. Isti fortiebantur locum cathedræ Apostolicæ, cui tum dignissimè præerat Adrianus, Archiepiscopus. Aderant unà cum istis Johannes & Thomas, viri celebres in professione Monachatus, & honore fulgentes sacerdotali, qui quidem locum tenebant universæ orientalis, Apostolicæ, & magnæ diocesis, & Archiepiscoporum ejusdem dignitatem habebant, Apolinarii nempe, Theodoretii & Helii: quorum primus Alexandriae, secundus Antiochiæ, tertius Hierosolymorum Ecclesias prudenter, & ut sacerdotes decebat, gubernabant. Eo tempore Constantinus & Irene, Orthodoxiæ corona redimiti, Romani Imperii purpurâ vestiebantur. Ista porro sancta & magna Synodus barbaram quandam hæresin, tunc nuper ab impiis & profanis hominibus introductam, communi suo & Divinitus gubernato suffragio condemnabat, ejusdemque autores & propugnatores iisdem sententiis damnatos subjecerunt. Miseri autem isti Christum Deum verum ore non ausi vel confessione suâ blasphemare, operibus tamen suis quoque modo contumeliis afferunt, & licentiosè blasphemare

SÆC. IX. ANNO 869. ἀλλ' ἔτοι μὲν τ' αὐτῶν καὶ δυσφῆμι δόξης ἔδεν προτιμήσαντες, σὺν αὐτῇ ἐκείνῃ, τῷ αἰωνίῳ καταδικάσθησαν ἀναθήματι. Δύο ἢ θελήσεις φυσικὰς καὶ δύο ἐνεργείας ἐπὶ ἓ ἑνὸς Χριστοῦ ἔθει ἡμῶν, τῷ θεοφόρῳ πατέρων ἱερολογήσας ὁ σύλλογος, καὶ ἀπανταχῆ ἐκκλησίαις τὸ διπλὴν ὁμολογεῖν καὶ κηρύσσειν, ὡς περὶ τῶν φύσεων, ἕτω καὶ τῶν ἐνεργειῶν καὶ θελήσεων, ἑρθεοδόξως ὡς ἀδεδείκτασι. Κωνσταντῖνον ἢ τῆνικαῦτα, ὁ δότογονος Ἡρακλείου, τὸν προγονικὸν τῆ βασιλείας κληρὸν ἐχρημάτιζεν ἀναδεδειγμένον. τὰ τε ἄλλα συμπράττων τῇ συνόδῳ, καὶ τὸ ὀρθὸν τῆς ἐκκλησίας φρήνημα προσεβύων. Ἀλλ' ἐν τέτοις μὲν καὶ ἡ ἕκτη.

Ἡ ἡ ἀγία ἐ οὐκ ἐκ μὲν ἐβδόμη σὺνοδος, Νικαίαν μὲν, τῆς Βιθυνῶν μητροπολιν ἔσαν, καὶ τῶν ὀρθῶν δογματικῶν δικαστήριον πάλαι γενομένην, καὶ (ὅ) αὐτῇ τῆς ἀσθεσίας κερτήριον ἔδειξεν ἑπτὰ μὲν καὶ ἐξήκοντα καὶ τετρακοσίαν ἱερῶν ἀνδρῶν τῷ πλήθει πλατυνομήν. Ταξιάρχης ἢ καὶ πρωτοστάτης τῆς ἱερατικῆς αὐτῶν καὶ μεγάλης φάλαγγος περὶ ἀλλομῆν, Ταρσσίον τε τὸν ἐν δεξιερῶσι θεῶν περὶ ἐπίστον (θεῖον ἔτι καὶ πανάριστον ἀνὴρ, ἐ τῆς βασιλείας πόλεως τῆς ἱεραρχικῆς οἰακας, ἑπὶ τῆς ἄλλης, περὶ ἀγίου ἄξιου) καὶ δὴ καὶ Πέτρον τὸν ἀλαβῆσατον, πρωτοπροσβύτηρον τῆς καὶ ῥώμῃ ἀγίας ἐκκλησίας, καὶ Πέτρον ἄλλον, προσβύτηρον καὶ αὐτὸν, καὶ τῆς ἐκείσε μνηστέου ἡγέμενον ἢ ἀγίου Σάββα ἐ τῆς δόξολογικῆς καθέδρας διεκκληρῆντο τὸν τόπον, Ἀδριανῶν τότε τὸ ἀρχιερατικὸν κοσμήντων ἀξίωμα. ἄμα ἢ τέτοις, Ἰωάννην ἐ Θωμᾶν, ἀνδρας μοναδικῆ πολιτείας περὶ ἀνῶν, ἐ ἱερατικῆ τιμῇ ἀγαλάμπουτας, καὶ τῆς ἀνατολικῆς ἀπάσης διοικήσεως τῆς δόξολογικῆς καὶ μεγάλων θρόνων τοσποτηρητῆς, καὶ τὸ τῶν ἀρχιερέων πρὸς ὄμιον ἔχοντας. λέγω δὴ Ἀπολιναρίου τε, ἐ Θεοδορήτου, ἐ Ἡλίου ἂν ὁ μὲν Ἀλεξανδρείας, ὁ ἢ Ἀντιοχείας, ἐ ὁ λοιπὸς ἢ Ἱεροσολύμων, ἱεροπρεπῶς τε ἐ πανσόφως προεβήκεισαν. Τότε Κωνσταντῖνον ἐ Ἐιρλίω, Ὀρθοδοξίας σεφάνῳ κοσμήμενοι, [καὶ] τῷ αὐτοκράτορα τῆς Ῥωμαίων δεξιῆς πορφυρέδα ἐσολίζετο. Ἄυτη τε γὰρ ἢ ἱερατικῆ ἐ μεγάλη σὺνδος ἀρτιφανῆ τε ἐ βάρβαρον ἀίρεσιν, ὑπὸ δυσσεβῶν τε ἐ ἀνιερέων ἀνδρῶν παρεσαχθεῖσαν, θεοκρίτω ἐ κοινῷ ψηφισματι καταδικάσει, ἐ τῆς εἰσηγητῆς ἐ προμάχης αὐτῆς τῷ αὐτῷ συνυποβάλλεσσα κέρματι. Οὗτοι γὰρ οἱ δόλοιοι Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν θεὸν ἡμῶν βλασφημῶν ἐχ ὁμολογῶντες τοῖς ῥήμασι, ἀλλὰ τῶν ἔργων πᾶσαν ἐπενόον ὑβρῶν

(1) Ἄυτῃ.] Nempe Synodus. Sed malim, αὐτῇ hac ipsa Synodus; nisi forsan utraque lectione melior αὐτῇ, id est, secundā vice. Ibid. legendum in plurali, ἐσολίζετο. Nam Irene regnabat cum Filio.

SÆC. ἡ πρώτη, μετὰ γε Θεόν, ἀξιώσῃ Ἀι-
IX. ματῶν ἢ ἐμφυλίαν καὶ Φόνων ἢ μόνον τὰς
ANNO χείρας καθαρὰς φυλάξῃ, ἀλλὰ καὶ τὴν
869. γλώσσαν καὶ τὰς λογισμὸς μελέτης τοι-
αύτης. Οὐ μὲν γὰρ κλείψαιεν ἔτι·

ἔδει γὰρ ὅν ὡς ἑαυτὸν φιλεῖ καὶ φυλάτ-
ται, τέτρα κλέπτῃς ἐφωραθή· Ἀλλ' ἔδδ
ἀλλοτρίους γάμους διορύξῃ· Οὐδ' ὄρκον
ἐπίορκον ὀμόσῃ, ἢ μὲν ἐν ἔδδ μαρτυρίαν
ψεύδῃ καὶ ἔπιπλοῖον μαρτυρήσῃ· Καὶ
ὅλως, ἢ χειρῶν ἀδικῶν ἀρχῇ, τύπτειν
ἢ προσωπεύειν ἐπιχειρῶν, (γ) ἢ τύ-
ρανη· ἐραστῆς τῶν, ὅσα τῶ πλησίον ὑπάρ-
χῃ, γινόμενῃ. ὁ γὰρ τι τέτων καὶ
τολμῶν, αὐτόθεν λυμαίνεται ἀμφω, καὶ
τὸν ἐραστῆ τὸν θεῖον καὶ δεσποτικόν, καὶ
ἔπιπλοῖον τῶν σοφῶν. τῶ μὲν ἐπι-
βλάστων καὶ ἐπιβλάστων κακοῖς, τὸν ἢ
ἐπιβλάστων ποιῶν καὶ ἐπιβλάστων.
ἔξ ὧν εἰς οἷας ἀπαρραγήτης καὶ πικρῆς
τιμωρίας ἐμβάλλῃ ἑαυτὸν πᾶσιν ἐπι-
φανερῶν. Εἰ γὰρ ὁ τῶν ἀνθρωπίνων
προσαγματῶν καὶ τῶ ἐπιβλάστων δέχῃς
ἐπιβλάστων ἢ ἀμφω τῶν δικῶν,
ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ζῆν πολλὰς τὸν κίν-
δυνον, ἐχθρῶν, ὁ τὸν δεσπότη τῶ ὅλων ἔ-
βασίλευα ἔπιπλοῖον διὰ τῶ εἰς τὸν
ὀμόδελον παροινίας καὶ ἐπιβλάστων ἀτιμά-
ζων καὶ ἐξθενῶν, καὶ τὰς αὐτῶ νόμους ἀνα-
παύων, ἔπιπλοῖον δεικνύς, ἢ κίλευ τι-
νά τῶ τιμωρίαν δώσῃ; διὸ προσωπεύει παντὶ
τρόπῳ καὶ πάσῃ παρῶν, μὲν τῶ καθαρῆς
καὶ ἀμωμῆτης ἡμῶν θεσηκίας, καὶ ταύτας
ἀμφω φυλάττειν τὰς ἐπιβλάστων. ἢ γὰρ
ἐστίν, ἔπιπλοῖον ἐστίν, χωρὶς αὐτῶν, ἔπειτα
τῶ πιστῶν καὶ φιλοθεῶν μερῶν ἡμῶν,
ἔπειτα τῶ ἐπιβλάστων ἀξιώθῃ βασιλείας.

κβ. Ἀλλὰ ταύτας μὲν ἀνθρώπων παντὶ πάσῃ
δυνάμει ἐπιβλάστων ἀρχοντι καὶ δέ-
χομενῶν, νεῶν καὶ προσεῦθη, πλοῦσι καὶ
πενητι. κοινὴ γὰρ ἡ φύσις, ἔπιπλοῖον τὰ
προσαγματῶν, καὶ κοινῆς τῆς ἐπιβλάστων
καὶ ἐπιβλάστων δέσποτα. Ἀ ἢ μάλ-
λον προσωπεύει τῶ δέχοντων ὅρα παιδαγω-
γίαν, καὶ τῆ σῆ φυλάττειν ἐπιβλάστων
ἐξουσία, καὶ ἐξ ὧν ἐστὶ σοὶ καὶ ἐπιβλάστων
ἐπιβλάστων ἐπιβλάστων, ἐκείνα σοὶ νῦν
ἀρῆσεται. καὶ γὰρ πολλῶν τῶ ἀρχοντι
δεῖ καλοκαγαθίας, τῶ τε ἀλλῆς, ἔπειτα ὅν
ἢ θεοῖν ἀποσμίας. δι' ὅ ἔπιπλοῖον, Ἀρ-
χή ἀνδρα δεικνύει. ἔπειτα, ὅτι ὡσεὶ ὁ
χρυσὸς ἐν τῶ λιθίνῳ ἀκόνας δοκιμάζε-
ται, ἔπειτα ὁ ἀνθρώπων νῦν ἐν τῶ δέ-
χομενῶν ἐργασίας καὶ τῶ δέχομενῶν ἀνα-
νοίας ἐξετάζεται.

κβ. Σὺ ἢ μοι μάλιστα προσωπεύει, ἵνα μὴ
μόνον ἀπροαίτης ἀλλὰ ἔπιπλοῖον ποιητῆς ἡμῶν
καλῶν καὶ ἀξιαγάτων πράξεων. δέχῃ

prosequetur; A sanguine porrò & cædibus SÆC.
confanguineorum puras sibi manus confer- IX.
vabit, sed & linguam porrò & cogitationes ANNO
ab ejusmodi omni dispositione mundas: 869.

Adhuc, nec furabitur qui talis est, neque
enim unquam illum spoliassè invenitur ali-
quis quem diligit, cui custos apponitur;
Sed nec alienum irrupet thalamum; Nec
falsum jurabit juramentum, nullum dicet
falsum testimonium contra vicinum suum,
neque dabit initium injuriarum; Non pu-
gnis cædere, non conspurcare maledictis
aggredietur; Non tyrannicè concupiscet
ea quæ pertinent ad vicinum suum. Qui
enim quid istiusmodi attentaverit, uno
actu utrumque violat, Amorem nempe
in Deum & Dominum, & erga cognatum
sibi Affectum: hunc enim adoritur exin-
fidiis, & malis circumscribit; illum vero
despectum & contemptum habet. Patet
autem omnibus, quibus se pœnis, quàm
gravibus subjicit & ineluctabilibus. Si
enim qui mandata transgreditur humana,
& imperium despicit sibi præsentis, con-
demnationem non effugiet, sed & capite
quandoque peccatum luit; is profectò qui
per vim oblatam & insidias structas in con-
servum suum, omnium rerum Dominum,
Regem & Opificem inhonorat & nihili facit,
verùm leges ab eo latas ludibrio habet
& lubentiæ exponit, qualem, par est, ut
subeat pœnam? Oportet igitur omni mo-
do, omni curâ & diligentia, hæc mandata
unâ cum inculcata pietate & sincera religio-
ne conservare. Neque enim aliter partem
habere possimus cum fidelibus & Deo cha-
ris, nec regni cœlorum digni judicabimur.

Enimverò cuilibet mortalium hoc in-
cumbit, ut omnem exhibeat suam & qui-
dem extremam potentiam in his conservan-
dis. Spectat hoc ad Principem æquè ac
ad subditos, juvenes & ætate proveciores,
divites & pauperes: Nam communis est
natura omnibus, communia hæc mandata
dantur, communi curâ & solitudine cu-
stodienda. At quæ spectant ante aliâ ad
informandos principes, quæ magis par est
ut tua observet potestas, unde tibi major
accrescet experientia, illa tibi in procinctu
sum suggesturus. Principem enim oportet
multiplici præditum esse probitate, cum
aliâ tum imprimis illâ quæ morum spectat
pulcritudinem, unde illud adagium dicitur,
Magistratus virum indicat. & Quema-
modum aurum probat acies lapidea, ita &
humanâ mentem actiones cum imperiales,
tum subditorum dispositiones discernunt.

At tu mihi sedulus auditor adfis, nec
auditor tantum sed & operator actionum
bonarum & admiratione dignarum. Princi-
pium

(γ) ἢ τῶν ἐπιβλάστων. Aut delendum ἢ, aut legendum τῶν ἐπιβλάστων, & non τῶν ἐπιβλάστων: ubique τῶν ἐπιβλάστων ἔπιπλοῖον, non sunt ἀνωμαλίας copulandi.

SÆC. IX. ANNO 869.

cipes autem natura mala præditi esse existimabuntur, nec remanebit alia ipsis excusatio.

Vehementiori cum asseveratione noli aliquid polliceri. Si enim steteris promissis, plurimum decessit de gratitudine per illam vehementem pollicitationem tuam; nam dispertitam ab initio atque ita deminutam illam gratiam reddidisti: Quod si non steteris, dupliciter inde verecundaberis: eo nimirum nomine quod tam attestanter promiseris, & eo quod nihil præstiteris eorum quæ pollicebare: atque ita pro amico videberis inimicus, eò quod de spe dejectos eluseris. Alioqui certum est promissa tam violenta & asseverantia illos decere quibus fides haud bene adhibetur; & certè non tam indigentiam quam curam & patrocinium susceptum redarguunt, & eo nomine referendas gratias.

Gratia dignus est qui naturam gratiæ & nomen veneratur, quique omnem cogitationem suam contendit conferre ut remuneret: Beneficio autem veluti indignus est, qui bene merentem ingratis remunerat; ita & dignus est cui excellenter beneficiat, qui bene illis fecerit a quibus retributionem non expectaverit.

Ne quidem amicis contra æquum aliquid elargitor. Nam si homines bene morati sint, odio te habebunt potius quod leges violaveris, quam ob beneficium collatum exosculabuntur: Si vero mali sunt, duplici dispendio afficeris: Nam & improbis benefecisti, & odium apud probos incurristi. Sed utcunque his carueris, gaudio privato & temporali æternum opprobrium permutasti. quod stultum plane esset.

Gratiæ per procrastinationes, temporum extensiones, velut ad senectutem quandam divergentes, propria deflorescunt pulchritudine: excusso etenim promptitudinis flore, qui cum adesset splendidam quandam & immensam pulchritudinem præsentabat, nullo modo ne ad horam possunt oblectare.

Gratiæ dimidiatæ nequaquam gratiæ sunt: erunt autem, consummatæ ubi fuerint. Qui per partes tantummodo gratiam facit, ipsummet se damno afficit, nec accipienti gratiam facit: nam plus ille de eo quod desideratur dolebit, quam lætabitur de accepta dimidiata portione.

Qui gratiam alicui factam exprobrat, similis est colono qui libenter seminat, sed porcos & feras in sementem immittit: Perdit ille semen, & fructum è semine; perdit iste ea quæ contulit, & gratitudinem sibi ex iis efflorescentem.

Si ab initio beneficio affeceris, quos deinceps neglectu habes, noli putare eos sic

κτ'φυγή μὴ ἐχὶ παντὶ τρόπῳ μοχθηρὰς τὰς γνώμας ἐλεγχθῆναι. SÆC. IX.

Τὰς μὲν σφοδρότητι ὑποσχέσεις ἀλαβεῖσθαι χρεὶ. Ἐἴτε γὰρ ὡς ἀγαθοῖς, τὴν πλείστην παραφέλλες χάριν τῇ σφοδρότητι τῆ ἐπαγγελίας, ταύτην παρακαταμερίσας ἢ εἰς δύο τὴ μίαν δωρεὰν κατασμικρύνας. Ἐἴτε μὴ παραάχοις, διπλῶ ἀπήνεγκας τὴν αἰσχύνην, ὅτι τε σφοδρῶς ὑπέσχεσθαι, ἔστι μὴδὲν ὧν ὑπέσχεσθαι παρέχεται, ἢ δυσμενῆς ἀφθῆς ἀπὸ φίλων, ἀφέλλες γὰρ ὁ παρέχων αἰ ἐλπίδες. ἄλλως τε ἢ ἔστι αἰ σφοδραὶ ὑποσχέσεις ἀρμόζουσι τοῖς ἐλίαν πιστοῖς ἀποδοτέοις ἐλέγχουσι τὴν ὡς ἐκδημονίας μᾶλλον ἢ χρείας, ὑποτεινόμενα χάριν.

ANNO 869. πδ.

Ἄξιον χαρίτων ὁ δὲ λαβόμενος αὐτῆς ἢ τὴ φύσιν ἔστι προσηγορέαν, ἢ μὴ πανομήμον μελετᾶν ἕως ἀν (αὐτῷ) ἀνταποδώσει. Ὡστερ ἢ ἀνάξιον χαρίτων, ὁ ἀχαριστία γνώμης ἀμέλειαν τὸν δωρητῆν, ἕως ἄξιον ἔστι δωρησίας ἀξιώματι, ὁ χαρίζομενος ἐφ' ὃ μὴ ἀνταπολαβεῖν τῷ χάριν.

πδ.

Μηδὲν ὡς ἀνομόμον μὴδὲ φίλοις χαρίζεσθαι. ἀν μὲν γὰρ ἐπιεικεῖς ὡς, μισήσασσι μᾶλλον ὡς ἀνομόμον, ἢ φιλήσασσι χαρίζομενον ἢ φαῦλοι, διπλῶ ζημίαν ὑπέμεινες, κακῶς δωρητῶν, ἢ ἀγαθοῖς ἀπεχθανόμενος. ἢ χαρὸς ἢ τῶν τῶν, τέρψις προσκαίρω ἢ ἰδιωτικῇ αἰδίον ὄνειδος ἀλλοτρίως εἶναι κοινόν, μεγάλης ἀνοίας.

πγ.

Αἱ χάριτες ἔστι ἀναβολαῖς ἢ ὡς ἀκατα-σεσι ἔστι χρόνος, ὡστερ εἰς γῆρας ἐλθῆσαι, τὸ οἰκῆον μαραίνοντα καλῶς. τὸ γὰρ ἀνδρῶν ἀποβαλεῖσθαι τὴν σπουδῆν, μετ' ἧς ἀμήχανόν τινα ἢ λαμπρῶν ἐποιεῖντο τὴ τέρψιν, ἢ καθαράν φέρουσι τὴν φροσύνην.

πδ.

Αἱ χάριτες ἡμιτελεῖς ἔσθαι, σὺν ἐθέλωσι χάριτες εἶναι ἔσονται, ἢ ἐπιεικῶς τετελειωμέναι ὡσιν ὁ ἑαυτῶν ἐξ ἡμισείας κτ'τιθεῖς, ἑαυτὸν ἐζημίωσε, καὶ τὸν λαβόντα σὺν εὐφραίνειν. ὁ γὰρ ἡμιτομον τὴ χάριν ἀπειληφῶς, ἔχ' ἕως τῶ ἡμισεὶ εὐφρανθήσεται, ὡς ὑπερῶς ἀφαιρέματι ἀνίσταται.

πδ.

Ὁ τὰς χάριτας ὄνειδίζων, ὁμοίος ἐστὶ τῷ γεωργῷ, σπείροντι μὲν σποδύμενος, ἐπαφέντι ἢ χοίρας καὶ θηρία τῷ σπόρῳ. Ὡς γὰρ σπείρον καὶ τὸ σπέρμα ἔστι τὸν ἐξ αὐτῶ λυμάνεται καρπὸν, ἔτι καὶ ἔτι καὶ τὰ καταβληθέντα καὶ τῷ βλαστάνουσιν αὐτῷ προσαπώλλουσιν ἀχαριστίαν.

πδ.

Μηδὲ κτ' πρώτας δωρητῶν, ἐπειτα ἢ ἀμειλῶν, νόμιζε τὴ ἐξ ἀρχῆς σοὶ εὐνοίαν

πδ.

πδ.

SÆC. IX. ANNO 869. supplicii afficito. Utcunque enim tulerit ille qui punitur, tu nihilominus vituperium incurres, quod improvide negotium illud obiveris. Quocirca perbelle dictum ab antiquorum aliquo fuit erga delinquentem, *Certe te punirem, si non irascerer.*

Cæca quædam passio furor est, nec discernere potest utile ab inutili. Irato nihil proderit admonitio: Postquam vero defebuit ira, adhibeatur medicina per correctionem, ita ut comitate condidatur. Nam nisi melle illita pocula medicantia ægris exhibere paulo amariora non solent medici; ita nec insipientium animæ redargutiones admittunt meraciores.

Quemadmodum celeritatem adhibere par est in remunerandis iis qui digni sunt, ita tardum esse decet in delictorum pœnis infligendis. Gaudentem oportet bonos honorare, condolentem vero supplicio afficere obnoxios.

Illi qui tibi fidem adhibet diffidere noli. Si enim credentibus infidi erimus, qualesnam aliis videbimur esse, aut cum quibusnam suaviter & sine metu versabimur?

Esse & opinione usurpari non coincidunt. Quocirca apud quos opinionem sui obtinere videris, exulare ibidem actionem reputa & essentiam realem abesse.

Turpe est illum qui viris imperat succumbere mulieribus, & voluptatibus subditum inveniri. In illa foemina tantummodo non delinquit aliquis, quam vitæ, secundum leges, adjutricem fortitur. Cœlibatus quidem divina quædam res est, naturam superans, majus quiddam virtute politica & recta legum observantia. Univiratus humanæ naturæ opus est, cum ad successionem generis continuandam, tum ad societatem civilis & humanæ vitæ, & conversationis recte institutæ. Polygamia res turpissima & detestabilis, quæ belluarum convenit & impuritati & lasciviæ.

Alexander Macedo dominatum Asiæ bello acquirens, Perficas mulieres oculorum jacula dicebat esse: vir autem vere temperans & Divinorum mandatorum sedulus observator non modo Perficarum sed & omnium omnino foeminarum intuitum, tanquam lætiferum animæ telum & nimis velox, fugiet & averfabitur. Vocis qui-

μῶν κολάσεως. ὡς γὰρ ἂν ὁ πάγων ἢ SÆC. IX. ANNO 869. διπλῶν ὑφέξει, αὐτὸς ὁμοίως εἶδεν ἐλαττον IX. ANNO 869. ἐξελεγχθήσῃ σφαλερῶς τῇ πράξει κεραι- χρημῶνος· διὸ ἐ καλλιῆσαι τις τῶν δέχαι- ὡν ἀπεθέσασιν πρὸς ἡμαρτηκότα, Ἐκόλασα ἂν σε, εἰ μὴ ἐδυμάρην.

τυφλῶν ἐστὶ πάθος ὁ θυμὸς, ἢ κέρ- ναί· νων σπῆ ἔχων ἀπὸ τῆ χειρόνος τὸ κρείττον. διὸ εἰδεμῖα ἔνησις, παραίνεσις ὀργιστομῶν. πέπαυμῶν ἢ, τῶν δὲ τῶν ἐλέγχων θεραπεῖαν προσενεκτέον κεραι- σάντι ἐπιεικεία. ἔτε γὰρ τὰ δερμυτε- ρα τῶν φαρμάκων ἀνδρὶ μέλιτι τοῖς κά- μινσι προσάγειν ἐγνώκασιν οἱ ἰατροί· ἔτε τὰς ἀκράτους ἐλέγχους ἢ τῶν ἀπαυδῶ- των δέχεται ψυχῆ.

Ἄσπερ τὰ χυρὸν ἐν τῶν ἀξίων διεργασίας υβ'. εἶναι προσήκειν, ἔτω βραδύν ἐν τῶν αἰ- τίων τιμωρίαις, Ἐχάριεν μὲν * τιμῶν * Leg. π- ται τὰς ἀσπιδάρας, ἀνιάσαι ἢ κολάζοντα μῶντα. τὰς ὑπερβύνας.

Μηδενὶ μηδέποτε πισδύσαντί σοι ἀπι- υγ'. σῶν ἐφθείης. ἂν γὰρ ἀπιστοὶ γινόμεθα τοῖς πεπισδυκόσι, τίνες τοῖς ἄλλοις δό- ξομεν; ἢ μὲν τίνων ἢ λοιπὸν ἀδείως καὶ ἠδέως βιάσομεν;

Οὐκ ἐθέλει τὸ εἶναι μὲν τῶν οἰσθαμ συν- υδ'. εἶναι. δι' ὅ ἐν οἷς ἂν τῶν οἰσθαμ ὄρας, τῶν πρᾶξιν ὑπερβύλον νόμιζε, ἢ διαπεφθῶ- γμαί τὸ εἶναι.

Ἀγαθόν ἐστὶν ἀνδρῶν ἀρχοῦν καὶ δε- υβ'. σπῶν, γυναικῶν ἠττηθῆναι, καὶ δῆλον ἠδονῶν ἐφθῆναι. ἡ δὲ τις νέ- μω βοηθὸν ἐκτήσατο βίβ, ταύτη συν- οικῶν ἐχάμαρτάνη. Ἀγαμία μὲν θᾶ- ον πρᾶγμα, καὶ ὑπερβύς, ἢ μείζον πολιτικῆς δρετῆς ἢ εὐνομίας. μονογα- μία ἢ, φύσεως ἀνθρωπίνης ἔργον, εἰς τε γῆρας διαδοχῶν, ἢ εἰς κοινανίαν ἡμέ- ρα ἢ φιλανθράπια βίβ, ἢ πολιτείας εὐνομημῶν. (f) πολυγαμία ἢ, ὑπερ- αιχρον καὶ μιανόν, ἢ τῶν ἀλγῶν ἀπο- λασίας ἢ ἀκαθαρσίας.

Ἀλέξανδρον ὁ Μακεδῶν, Ἀσίας κύ- υβ'. εἰ δὲ ὄρατι γεγονώς, τὰς Περσίδας ἐ- λεγῶν βολίδας ὀμμάτων εἶναι· ὁ ἢ σώ- φρων ὡς ἀληθῶς ἀνὴρ, ἢ (g) δεσποτι- κῶν φύλαξ ἐντολῶν, ἢ τὰς Περσίδας μόνον, ἀλλὰ καὶ πάσης γυναικὸς ἔψιν, ὡς ὅξυ ψυχῆς βέλθῶ καὶ θανατηφό- ρον, φεύζεται ἢ ἀποσραφεῖται. ἢ χθῶ μὲν

(f) Πολυγαμία.] Retinui vocem, quia est ambigua. Sed hoc in loco putem, non significare plu- ribus simul uxoribus uti, ut Jacob, David, Herodes, alii olim utebantur, sed ad tertias quartasve nuptias progredi. Rem mali omnis & nominis in Ecclesia; sed, proh pudor, ab iis usurpatam, qui καθερέτητα affectant hodie.

(g) Δεσποτικῶν ἐντολῶν.] Intelligit illud Domini de intuitu mulieris ad illam concupiscendam, quod alibi in epistolis explicat. Ἐπὶ δὲ τῶν ἱερῶν, γίνετ' ὁ ἱερῶν, Ut vidi, ut perii! ut me malus abstulit error! hicoculi dicuntur ἀδύχοι ἱερῶν, amoris lampadiferi. Hinc illud Philemonis, Ὅρατι πάντες πρῶτον, πῶν ἰδύμασιν, ἢ τ' εἰς ἰλαίαν οἰκίσσιν. ἔτι γυνῆ) ὡς τῶν ἱερῶν.

SÆC. ἡδὺ φωνῆς ἐπληξεν ἀκρόν, καὶ δι' αὐτῆς
IX. ἐνετυπώθη τὸ πάθος τῆ ψυχῆ· κάλ-
ANNO λθ' ἢ σωματίων ἐκλυσε φθαλμὸν, ἔ-
869. δι' αὐτῆ δέσμον λαβῶν, κατεδάλωσάντο
τὸν αὐτοδέσποτον λογισμὸν.

υζ'. Ὡς ἀδύνατον ἐν θαλάσῃ πλεόν-
τα, ταραχῆς καὶ ζάλης ἀπειράτων δια-
μῆναι, ἕως ἀμήχανον τὸν κάλλη σω-
μάτων ἐπισκοπεῖν καὶ ἀπειραζόμενον,
τ' ἐκείθεν κυμάτων καὶ κινδύνων ἐκτός
καθεστάναι. δι' ὅ τὰς δὲ χάς καὶ τὰς
αἰτίας ἐκτρέπεσθαι χρὴ τ' παθημάτων.
τῆτο γὰρ ἔσμεφρον, καὶ ἔσ χαλεπὸν.
Ἐπειδὴν ἢ τοῖς λογισμοῖς τὸ κακὸν ἐν-
σηψῆ, καὶ τὸ εἶδαι αὐτοῖς τ' ἐπιθυ-
μίας ἐντυπώσῃ, δυσἀπόβλητον γίνεται
τὸ πάθος, καὶ χαλεπὸν ἀπαλλαγῆναι.

υη'. Τινὲς τὰς ἐρῶντας ἐφῆσαν ἐν ἀλλοτρι-
οῖς σώμασι τὴν ψυχὴν τ' ἰδίαν ἔχειν·
ἀλογώτερον δ' οἶμαι λέγειν, αὐτὰς ἐν
ἀλλοτριῶσι σώμασι τὸν νῦν τῆ ψυχῆ συν-
απολωλέναι.

υθ'. Μέθην καὶ τρυφὴν τ' ἀρχέονται, ναυά-
γιον νόμιζε τ' ἀρχομένων. Ὅτε γὰρ ὁ
κυβερνήτης κτ' ἀποντίζεται τῆ πλησμονῆ καὶ
τῷ οἴνῳ, πῶς ἔχει μύριαις κύμασι καὶ
κλυδῶσιν ἐσχάταις ἢ κυβερνωμένη πρῶ-
σάρραξει πολιτεία, καὶ τῆ ἔσ κυβερνήτης
συκτ' ποθήσεται ἀπώλειαν;

ζ'. Μηδένα μηδέποτε ἀνθρώπων, μηδὲ
τ' τυχόντων, εἰς ἀπόγνωσιν συνελάσῃ.
Ἰαχυρὸν γὰρ καὶ ἀμαχοῖ ἀπόγνωσις ἔσλον.
Ἐ πολλὰς ἀνάγκη στρατηγήσασα,
πρῶτον ὠρῶσθαι ἀνεπίστους μεταβο-
λὰς ἐξεργάσασα, καὶ πρὸν ἢ ἡμεῶν,
μύθας νομιζομένης.

ρβ'. Ἄριστον ἡδὺ ἀνθρώπῳ μὴ διαμαρ-
τεῖν, μηδὲ τ' ὀρθῆς κλίσεως ἀποσφα-
λῆναι. συνετὰ ἢ, καὶ περὶ τὰ θάτηρον
ἀνασῆναι, καὶ χρῆσθαι τῷ πταίσματι,
πρὸς τὸ μὴ πάλιν πεσεῖν ὠρῶσθαι.

ργ'. Τὸ πρὸ τὰς πόνους ἐκείσιν, τ' ἀκκ-
σίων ἀφαιρεῖται τὸ ἀφόρητον καὶ χαλε-
πὸν· δι' ὅ χρῆσιμὸν ἢ ἐν τοῖς ἀκκσί-
οῖς τρυφῆ καὶ μελέτη.

ρδ'. Ἀρχικῆς ἀρετῆς καὶ τελείας, μὴ μό-
νον τὸ πλῆθος αἰσχυνεσθαι, πρὸς τὸ μὴ
ἀμαρτάνειν· ἀλλὰ καὶ ἑαυτὸν πρὸ ἔσ
πλήθους.

ρε'. Ἡ διαφ' λόγων ὕβρις τοῖς ἐλευθέροις,
ἔσ πολὺ ὠρῶσθαι τ' διαφ' πληγῶν καὶ
μασίγων. χρῆ ἔν ὠρῶσθαι τ' ἀφ' αὐτῶν τὸ
πρῶτον τὸ ἐν τῆτοις. ἔσ μέγα γὰρ δο-
κῶν, μεγάλας φέρει ζημίας.

ρς'. Πολλὰς ἔβλαψεν εὐτραπέλια· ἀπὸ
γὰρ γνώμης διεκπεσῶσα παιδείας, και-
ρία πληγὴ γέγονε τοῖς διαπαιχθείσι·
καὶ βραχεία τέρψις τ' ἐπιτυχόντων, με-

dem sonus aures feriit, & per aures passio
animæ insculpitur: Attrahit oculus cor-
poris pulchritudo, & per eum modum cap-
tivum vinculis constrictum tenens ratio-
nem, sui prius juris & imperii, in servitu-
tem simul redegit.

Quemadmodum impossibile est ut is qui
mare navigat sit sine tempestate & turbato
falo, ita fieri nequit ut is extra pericula &
fluctus consistat qui corporalem sectatur
paulo curiosius pulchritudinem. Oportet
igitur initia passionum & causas declinare:
quod & utilitatem afferet, neque sane dif-
ficulter præstabitur. Cum vero semel ra-
tionalem partem hoc malum invaserit, ita
ut imaginem desideratæ rei eidem impref-
ferit, difficulter hæc passio abjicitur, &
vix est ut ab illa se expediat aliquis.

Sunt qui amatores pronunciant, inalie-
nis corporibus suas animas habere: conjun-
ctius opinor cum ratione dicitur, eos in
corporibus alienis & mentem & animam
perdidisse.

Ebrietatem principum atque luxum nau-
fragium esse existima subditorum. Quan-
do enim vino atque crapula gubernator,
tanquam mari, demergitur, necesse est ut
Respublica ejus gubernationi credita, sex-
centis fluctibus & alluvionibus allisa agite-
tur, imo & una cum gubernatore demer-
so, pari quoque interitu male pereat.

Neminem mortalium, ne quidem ob-
scurissimorum, ad desperationem adigas.
Est enim desperatio robustum quoddam &
inevitabile telum. Quin sæpe accidit, ut
progressa in aciem necessitas, rerum præ-
ter expectationem mutationes una indu-
xerit inexpectatas, quas loco fabula-
rum habere volueris, antequam actu com-
pleantur.

Optimum est, ut homo nec omnino ab-
erraret, nec a sani judicii norma excede-
ret; sed prudentis est, quantocius ut col-
lapsus resurgat, & lapsus sic suum intitu-
at ne deinceps labatur.

Voluntas in laboribus suscipiendis prom-
ta, involuntariorum illud durum telum &
intolerandum frangit. Optimum est igitur
de voluntariis meditari, & in iisdem
inhære.

Ad virtutem & perfectionem Principis
spectat, tum turbam promiscuam, tum
imprimis seipsum pudore a peccatis absti-
nere.

Contumelia verbis ingesta apud homines
liberos parum differt a plagis acceptis &
verberibus. Cavendum est ergo ne pro-
clivis feraris ad convitiandum, siquidem,
id quod haud creditur magnum, magna
damna procurat.

Multos urbanitas læsit: ab animo siqui-
dem ludenti profecta, aliquando vulnus
lethale illis infligit: quæ per admodum
brevem oblectationem cuicumque obvio
im-

SÆC.
IX.
ANNO
869.

Sæc. impensam, inimicitias etiam graves inter IX. prudentes excitavit. Hanc ideo quisque ANNOS prudens evitabit, princeps imprimis; cum 869. res sit, quæ contemptum potius parit, quam gratiam vel acceptationem aliquam.

Beneficiis subditos circumvallato, tanquam nervos imperii, & tua ipsius membra. Nam si illa discerpantur, periculum tibi interitus incumbet, & imperii ruinæ.

Seditiones, conspirationesque quas facile non licet extinguere, conduceret per diffimulationem & prætentam ignorantiam oblivioni tradere, quam publico quasi triumpho propalare. Ita enim fieri solet, ut flamma magis ex eo accendatur, & pericula non levia creentur; quin & non nisi male multatus salutem sibi quis comparaverit. E' contrario vero, moderatione sopitur malum, & præterquam quod sine periculo sit, misericordiæ, prudentiæ, utilitatisque rationem subit.

Principem oportet, cum statu secundo res ipsi succedant & in tuto sitæ esse videntur, non secus tamen quam in tempestate procurare, & salutis habendæ rationem gerere; conturbatis autem rebus, & in se collisis, omni consilio & cogitatione incumbere, ut in statum redigantur, & bene stabiliantur. Nam quæ ita comparata sunt, ut in partem utramlibet ferantur, ipsa experientia docente, desperari non debent. Sed interdum factum fuit, ut secura negligentia, quamvis tantilla, principatus magnos & excellentes pessunderit, quos ita deturbatos diligens cum recto consilio industria, in magnitudinem eximiam reductos, restauravit.

Prudentes & moribus compositi viri rebus prosperis non inflantur, sed moderata quadam de se opinione felicitatis suæ mensuram exornant, qua & invidorum quique malevolentiam asperatam lenire solent. Quod si cespitaverint, fortiter illud ferunt, in argumentum virtutis suæ, id, quod contigit, trahentes, cujus potestate mentem sibi suam roborant, & desperationem omnem ab animo procul amoliuntur. Intelligunt enim esse res humanas omnes versatiles, instabiles, & minime firmas: levitatis porro & insipientiæ esse, imo & pusillanimitatis, rebus secundis attoni & inflari, adversis autem valde dejici, & mœrore turpiter macerari.

Prudentibus convenit adversa prævidere, eademque per consilium sanum opportune femovere. Nec minus convenit, quæcunque acciderint, optime composita ferre, & in rem suam vertere.

Novi ego confertim incurrentes rerum

γάλας ἔτεκεν ἐχθρὰς τῶν παρδαίων. ἢ SÆC.°
παντὶ μὲν ἐμφρονὶ ὡς ἀφύλακτον, ἀρ- IX.
χοντι ἢ μάλιστα τῶν ἄλλων ὅτι καὶ χυ- ANNO
δαίων, ἔκ τῶν φρονέοντων μάλλον, ἢ χα- 869.
λεντίζεσθαι, ὡς ἀσκευάζει.

Εὐεργετῶν τὸ ὑπερήκων περὶ φέρει, ὡς ρσ'.
τῶν δὲ χεῖρας νεύρα ἔοικε μέλη. σκίανων
γὰρ ἀλαστοδέντων, κινδυνῶν καὶ τῶν
σὺν συγκαταλίπθαι ἐξέστιαν.

Τὰς * μελετωμύνας εἰσάσεις, ὅσαι μὴ ρσ'.
σβέσαι ῥαῖον, ἀμεινον ἀγνοίας ὑποκρίσθαι * 1. μιμα-
δέναι, ἔλθη καλύψαι, ἢ θερμομυ- λωμίας.
σαντὰ ἐπεξίεναι τὸ μὲν γὰρ ἐστὶ ὅτε καὶ
πλέον ἀνήκε τῶν φλόγα, καὶ χαλεπὸς
ἦνεγκε κινδύνους, καὶ πολλὴ καὶ τὸν ἀλα-
στοδέντα περὶ εἰσάσει ζήμια, τὸ ἢ, πρᾶξι-
ως κοιμίζεν, καὶ μὴ τῶν ἀκινδύνων, τὸ φι-
λάνθρωπον καὶ σύντεον ἔαζήμιον περὶ
ἐχθρῶν.

Δεῖ τὸν ἀρχόντα, φερομύων μὲν αὐ- ρη.
τῶν καὶ ῥᾶν τῶν πραγμάτων καὶ δύτινεσώ-
των, ὡς σαλδομύων ἀσφαλιζέσθαι καὶ
ἐπιμελεῖσθαι. ἀνατρεπομύων ἢ, καὶ
συρρηγνυμύων, ὡς ἀν' ἐπαναχθείσων ἔ-
δοξαδεῖν, βεβλέσθαι καὶ φροντίζεν
ἑδότερον γὰρ τῶν ἐπὶ τὰναντία φερόντων ἢ
πείρα δεικνυσιν ἀνέλπισον. ἀλλὰ πολ-
λάκις μικρὰ ρασώνη μεγάλας δεχὰς καὶ
ὑπερογκῆς κατένεγκεν, καὶ πάλιν σπα-
δῆ σὺν ὄβελια, εἰς μέγα δυνάμειος
ὑψῶν τὸς κατενεχθέντας ἐπανήγαγν.

Οἱ ἐμφρονες καὶ ἀσαθείς τῶν ἀνθρώ- ρθ'.
πων, κατορθύντες μὲν, ἐ φουσιῶνται,
ἀλλὰ μετὰ φρονηματι τῶν ἀπραγίας
κωμῆσι τὸν ὄκνον, καὶ τῶν φθονόντων
ἀπραγίαν τὸ φλεγμῶνον. περὶ τῶν
οντες ἢ, φέρει ζήμια, ἔ τὸ συνεχ-
θῆν, ἀρετῆς ὑποθέσει ποιήματα. τῶ
κράτει ταύτης δυνάμει τῶν γνώμων, καὶ
τὸ ἀθυμῶν ἐξορίζεσι τῶν ἀγνοίας. ἴσασιν
γὰρ τὸ ἐφ' ἐκάτερα τρεπτὸν, ἔ ἀσα-
τον, ἔ ἀβέβαιον τῶν ἀνθρωπίνων ἀφρο-
σύνης ἢ ἔ κωφότητῶν καὶ ἀπειροκαλίας,
τότε ἐν τῶν ἀπραγίαις ἐπαίρεσθαι καὶ
τὸ ἐν τῶν δυσπραγίαις σφόδρα κατὰ πί-
πτειν καὶ ἐναχνημοῖν τῶν ἀθυμῶν.

Ἀνδρῶν μὲν συνετῶν προνοῆσαι τὰ δυ- ρί.
χερῆ, ἔ ἀπώσασθαι δι' ὄβελιας ἐκ
* ἐλαττόνων ἢ, καὶ τὰ συμβεβηκότα καλῶς * ἔλαττω.
ἀβέβησθαι, καὶ οἰκονομῆσαι.

(b) Ὅτι οἶδα πράξεις ἀθρόον ἐπιεσάσε ριά.
καὶ

(b) Confusa est hæc & hians, ut alias quoque oratio, per totam hanc sectionem. Hoc autem vult, se scire ubi πράξεις ἀθρόον incubere eos qui inexpectato terrefacti sunt, non tantum quibus incubuerant, sed & etiam spectatores, cum quiete ferrent, excussisse onus. Illa porro, ἀλλὰ ἢ τίπτιον, vel corrupta sunt, vel certè σολοικὰ, ut ἕκαστος & πᾶς ἀνὴρ. Mihi sine libris melioribus hæc sunt conclamata: Iensum & ἰεροθμίον extundat qui potest.

S. A. C.
X I.
A N N O
869.

prævalentiorē & tutiorē subditorum benevolentiam arbitrare. Hæc si adfuerit, & agmen duxerit, illa erunt utilia: Ista autem sublata, præstaret & illa quoque una tolli. Nam multo citius contra Principem invisum, quam contra hostes movebuntur.

Plurifariam consilium hastis cedit, sæpe numero etiam & rationis vis belli prociuctus, exercitusque hostiles magnos elusit: sint ergo manus cum consilio junctæ, duplex tropæum. Laborem spes roborat, & spem labores progignunt. Tu autem rite Deum veneratus, noli aliquid omittere quod agendum est; ita spem tibi metes & magnam & amplam.

Subvenire cujuslibet necessitatibus, animum regium decet & prudentem, ante alios, iis qui in calamitates inciderunt. Solent enim illi, ad cætera, æternam beneficii collati memoriam conservare.

Subditorum felicitas summam Principis deprædicat cum prudentiam, tum justiciam.

Deo causam adscribere æquum est eorum quæ prospere gefferis, seu in privata, sive in publica vita. Fiet enim ita ut illum habeas libentiorē auxiliatorē, & ut Deo dilectus videaris: nec redarguere te quisquam possit, vel levitatis vel superbiæ; sed & invidiæ quasvis acies retusas & anfractas reddes.

Hæc è multis pauca, apud Te (ὁ Tu partus mei spiritualis verum & genuinum genema) amicitia & filiationis tanquam a Deo quædam symbola, & virtutis tabulas archetypas, depono, ut dum ad illas oculos converteris, & Te ad ipsas conformaveris & composueris, non difficulter intueri possis & animadvertere, qualesnam illæ sunt actiones, quæ in animo tuo facient pulchritudinem efflorescere; quæque itidem eandem, veluti maculæ quædam & sordes, in turpem & deformem effigiem solent alterare. Illas dum eluis, has dum inscribis, imaginem Tute Temet verè vivam & eximiam conversationis secundum Deum ordinatæ exhibebis: quam & ego lubentissimè, & pii etiam omnes, cum & oculis velimus, tum etiam fermone usurpare. Ea propter manus in cælum extendens, & meum erga Te amorem, labores susceptos, Divinamque exinde resultantem gloriam suppliciter Deo offerens, votis omnibus postulo, ut secundum spes de Te conceptas opere ipso adimplens admonitiones nostras, & fideliter easdem custodias, ita ut per species singulas præclarorum operum illustres & excellens conspiciare: Ut prudentia summa polleas, memoria valeas, fias suavissimus affatu, moribus suavior, congrementibus amabilis, magis adhuc autem comitibus & amicis: Ut de re præ-

κρατιώτερον ἔσφαλέςτερον νόμιζε τὴν εὐνοίαν τῆ δέχομαι. ταύτης μὲν γὰρ παύσεως ἢ στρατηγείας, καίκενα χρητισίμα, ἔμεγάλων ῥοπήν πρὸς πάντα παρέχει. ἀνηρημένης ἢ τὸ νοήσας, ἀμεινον συνανηρηθῆσαι καίκενα. θάττον γὰρ ἐπὶ τῆ μισσημένη δέχῃ, ἢ κτ' τῆ πολεμίων ἐθέλει ταῦτα κινεῖσθαι.

Λόγους μὲν ἠλεγξαν δόξα πολλὰ κίς. ἤμβλυσε ἢ πολλὰ καὶ ἔλογον ἰσχύς, ὁξύτατα πολέμους, καὶ μεγάλων ὀρμῶν διέλυσε στρατωμάτων. χεῖρες ἀρα μὲν λόγους, διπλῆν τρόπον. πόνους ἐλπίδες νεύουσι, ἔπεινοι τίκτεσιν ἐλπίδας. σὺ ἢ ἐξελέμεν τὸ θεῖον, μηδενὸς ἀμέλει τῆ πρακτέων, καὶ καλαῖς καὶ μεγάλας ἐλπίδας θερίσεις.

Ἐπιμερεῖν ἐν οἷς ἕκαστος ἔχει χρεῖαν, δέχικης ἔχει φρονος διανοίας: μάλασα ἢ τοῖς ἐν συμφοραῖς πεπεισῶσι. μὲν γὰρ τῆ ἄλλων, καὶ ἀείμνησον συντηρεῖν εἰώθασε τῆ διεργεσίαν.

Ἡ ὀδοιμονία τῆ ἐπιεξέσιον, ἀκραν ἀνακηρύττει συνέσειν καὶ δικαιοσύνην τῆ ἐξουσίας.

Περὶ τῶν ἀν' εὐπορήσεως, εἴτε ἐν τῷ οἰκίῳ βίῳ, εἴτε ἐν τῷ κοινῷ τῆ πολιτείας, τῷ θεῷ ἀνατιθέμενα δικαίως τῆ αἰτίαν. ἔτω γὰρ μάλλοντε αὐτὸν ἐπιμερεῖν ἐξέσει, καὶ θεοφιλῆς εἶναι δόξαι, καὶ κέρπον σεαυτὸν καὶ ἀλαζονικὸν ἐκ ἐλέγχεις, καὶ τῆ φθόνου δειξέας πεπεπρωσμένας τὰς ἀμύδαις.

Ταῦτά σοι ἐκ πολλῶν ὀλίγα (ὡς τῆ ἐμῶν πνευματικῶν ἀδίνων ὀφθαλμοῦ καὶ γνήσιον ἡννήμα) τῆ περὶ σὲ φιλίας καὶ ἡθεσίας, οἰονεῖ τινα θεῖα συμβόλαια, καὶ δέρετης δέχετύπας ἀνατιθέμεν πίνακας εἰς ἃς ἀφορῶν, καὶ πρὸς ὁκνεῖς σεαυτὸν ἀρηματίων καὶ ἀμαρτωλῶν, καὶ χαλεπῶς ἐξέσει συνορῶν, τίνες τε τῆ πρῶξέσει ἀνθεῖν τῆ ἐν τῇ ψυχῇ ὀρθασκιδάξουσιν ὠραιότητα, καὶ τίνες αὐτῶν, ὡπερ ἀτίλοι ἔρυτιδες, εἰς ἀίχραν ὄψιν καὶ ἀχρήμονα μετασκιδάξουσιν. ὦν τὰς μὲν ἀπαλείφω, τὰς ἢ ἐγγραφόμενους, ἐμψυχον, ὡς ἀληθῶς, καὶ κάλλικον θεοφιλῆς πολιτείας σεαυτὸν ἐπιδειξέας ἀγαλλμα, καὶ ἡδίστην ἐμοῖ, καὶ πᾶσιν ὀσπεβέσι καὶ θεάμα, καὶ διήγημα. δι' ὃ καὶ τὰς χεῖρας εἰς ἕρπυς ἐξαιπλώσας, καὶ τὴν περὶ σὲ φορῶν καὶ τὸν πόνον, καὶ τὴν εἰς θεῶν ἀναφερομένην δόξαν, ἀπὸ ἰκετηρίας αὐτῶν ποσείτας, ἐπὶ δέχομαι σε, τῆ ἐλπίδων καὶ παραρησέων ἐργάτῳ δόκιμον, καὶ πιστὸν φύλακα, ἡμεῖσαι καὶ εἰς μοι, δι' αἰπάσεως ἰδέας καὶ ὀρθωμάτων ἐπίσημο, καὶ περὶ βλεπτῶ ἀκροῦ μὲν συνέσειν μνήμην δ' ἀτφαλῆς ἡδὺς ἐν λόγοις τὰς τρόπους ἡδύτερους ἐράσμιους ἐν τυχεῖν τοῖς αἰῶσιν ἐρασμοῦται.

S. A. C.
I X.
A N N O
869.

μδ.

ρι.

ρις.

ριζ.

ριθ.

κρδ.

